

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/203/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1625202204
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Hadnagyová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:1625202204.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Hadnagyovej a sudkýň JUDr. Ľubice Bundzelovej a JUDr. Janky Grečmal, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., narodený XX.XX.XXXX, štátny občan Ukrajiny, t.č. bytom u navrhovateľky, dieťa rodičov: matky – C. D., narodená XX.XX.XXXX, štátna občianka Ukrajiny, a otca – C. B., dátum narodenia neuvedený, štátny občan Ukrajiny, v konaní o návrhu starej matky: E. F., narodená XX.XX.XXXX, bytom G., H. XXX/X, štátna občianka Ukrajiny, na zverenie maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Malacky, č. k. 8P/158/2025-26 zo dňa 3. októbra 2025, takto

rozhodol:

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 161 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), Čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, Čl. 32 ods. 1, Čl. 34 ods. 1 a 2 Vyhlášky ministra zahraničných vecí č. 95/1983 Zb. o Zmluve medzi Československou socialistickou republikou a Zväzom sovietskych socialistických republík o právnej pomoci a právnych vzťahoch v občianskych, rodinných a trestných veciach (ďalej len ako „Vyhláška“) a vecne odôvodnil tým, že pri skúmaní procesných podmienok dospel k záveru, že v danej právnej veci nie je daná jeho právomoc konať a rozhodovať. V predmetnom prípade je maloleté dieťa osobou, o ktorej poručníctve (resp. opatrovníctve) má byť rozhodované, občanom cudzieho štátu - zmluvnej strany Zmluvy. V dôsledku toho je podľa citovaného článku 32 ods. 1 právomoc rozhodovať zverená orgánom tohto štátu, nie orgánom Slovenskej republiky. Článok 34 ods. 1 Vyhlášky síce pripúšťa možnosť prenesenia výkonu poručníctva alebo opatrovníctva na orgán druhej zmluvnej strany, avšak len na základe rozhodnutia príslušného orgánu štátu, ktorého je dotknutá osoba občanom, a až po prevzatí tohto výkonu zo strany orgánu druhej zmluvnej strany. Keďže k takémuto prenosu v danom prípade nedošlo, slovenské orgány nemajú právomoc konať. Navyše, aj keby k prenosu výkonu poručníctva alebo opatrovníctva podľa článku 34 ods. 1 Vyhlášky došlo, podľa článku 34 ods. 2 Vyhlášky by orgán Slovenskej republiky nebol oprávnený rozhodovať v otázkach, ktoré sa týkajú osobného stavu osoby. K prenosu výkonu poručníctva alebo opatrovníctva totiž môže dôjsť až po tom, ako príslušný orgán Ukrajiny rozhodne o ustanovení poručníctva alebo opatrovníctva a zároveň o prenesení jeho výkonu na orgán druhej zmluvnej strany. Už samotným rozhodnutím ukrajinského orgánu o ustanovení poručníctva alebo opatrovníctva je otázka osobného stavu osoby právne vyriešená. Orgán Slovenskej republiky, na ktorý by bol výkon poručníctva alebo opatrovníctva následne prenesený, by mohol vykonávať len tie úkony a rozhodnutia, ktoré sa netýkajú osobného stavu tejto osoby, resp. tie ktoré predpokladá článok 34 ods. 2 Vyhlášky. Vyhláška výslovne stanovuje, že orgán, ktorý výkon poručníctva alebo opatrovníctva prevzal, vykonáva ho podľa svojho právneho poriadku, avšak

bez oprávnenia rozhodovať o otázkach osobného stavu. Medzi otázky osobného stavu nepochybne patrí aj rozhodovanie o zverení maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že právomoc slovenských súdov v tejto veci nie je daná. Súd konštatuje, že s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia Vyhlášky absentuje neodstrániteľná procesná podmienka - právomoc tunajšieho súdu, ktorou tunajší súd nedisponuje a preto s poukazom na § 161 ods. 1 CMP (správne Civilného sporového poriadku – CSP – pozn. odvolacieho súdu) konanie zastavil. Zároveň poučil navrhovateľku, že v prípade záujmu o zverenie maloletého dieťaťa do svojej osobnej starostlivosti musí dodržať procesný postup v zmysle ukrajinských právnych predpisov, ktorý je v tomto konkrétnom prípade vymedzený Uznesením Kabinetu ministrov Ukrajiny z 24. septembra 2008 č. 866 „Otázky činnosti orgánov poručníctva a opatrovníctva súvisiace s ochranou práv dieťaťa“. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

2. Navrhovateľka podala proti uzneseniu súdu prvej inštancie v zákonnej lehote odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil, uznal právomoc SR a prikázať pokračovať v konaní o príspevku. Dôvodila, že maloletý má obvyklý pobyt v SR a starostlivosť sa vykonáva v SR. Jej opatrovnícka funkcia je právoplatne ustanovená (2024) a kontrola a dohľad prebieha v SR. Právomoc patrí slovenskému súdu.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 pís. b/ z. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok - ďalej len „Civilný mimosporový poriadok“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku) oprávnenou osobou – navrhovateľkou (§ 359 Civilného sporového poriadku v spojení s § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 357 pís. a/ Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku), odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné, v dôsledku čoho je nutné napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku).

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je rozhodovanie o úprave pomerov maloletého dieťaťa, začaté na základe návrhu starej matky maloletého z dôvodu, že maloleté dieťa jej bolo predtým zverené neodkladným opatrením, jeho matka sa nachádza v Českej republike vo väzbe s možnosťou vydania do Spolkovej republiky Nemecko, otec maloletého je na neznámom mieste a starostlivosť o maloletého fakticky vykonáva výlučne navrhovateľka.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý konanie zastavil z dôvodu, že dospel k záveru o nedostatku právomoci slovenských súdov konať a rozhodovať vo veci zverenia maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti navrhovateľky z dôvodu, že maloletý je štátnym občanom Ukrajiny, právomoc konať a rozhodovať v danej veci preto považoval za zverenú orgánu tohto štátu, pričom vychádzal aj z toho, že k prenosu výkonu poručníctva alebo opatrovníctva na orgán Slovenskej republiky v danom prípade nedošlo.

6. Podľa § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 9 Civilného sporového poriadku, ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

8. Podľa § 161 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

9. Podľa § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

10. Súd prvej inštancie založil svoj záver o nedostatku právomoci slovenského súdu na tom, že maloleté dieťa je štátnym občanom cudzieho štátu, ktorý je zmluvnou stranou Zmluvy medzi Československou socialistickou republikou a Zväzom sovietskych socialistických republík o právnej pomoci a právnych vzťahoch v občianskych, rodinných a trestných veciach, vyhlásenej pod č. 95/1983 Zb., pričom podľa Čl. 32 ods. 1 tejto zmluvy je právomoc na ustanovenie alebo zrušenie poručníctva a opatrovníctva daná orgánu štátu, ktorého občanom je dotknutá osoba. Zároveň uviedol, že v prejednávanej veci nedošlo k prenosu výkonu poručníctva alebo opatrovníctva podľa Čl. 34 ods. 1 tejto zmluvy, a že ani prípadný prenos by nezakladal oprávnenie slovenského orgánu rozhodovať v otázkach osobného stavu. Na tomto podklade uzavrel, že rozhodovanie o zverení maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti patrí medzi otázky osobného stavu, a preto právomoc slovenských súdov v danej veci nie je daná.

11. V odvolaní navrhovateľka namietala, že maloletý má obvyklý pobyt v Slovenskej republike, starostlivosť o neho sa fakticky vykonáva v Slovenskej republike, jej opatrovnícka funkcia bola právoplatne ustanovená už od roku 2024 a kontrola a dohľad sa realizujú v Slovenskej republike. Z uvedeného vyvodzovala, že právomoc konať a rozhodnúť vo veci patrí slovenskému súdu.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné, pretože právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci je predčasný a neúplný.

13. Za správny považuje odvolací súd východiskový záver súdu prvej inštancie, že medzinárodná právomoc predstavuje procesnú podmienku, ktorú súd skúma kedykoľvek počas konania, a pri jej posudzovaní treba vychádzať prednostne z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Napadnuté uznesenie však neobstojí, pretože súd prvej inštancie prijal záver o nedostatku právomoci predčasne, keď vec bez ďalšieho podriadil len režimu Čl. 32 a 34 citovanej dvojstrannej zmluvy, teda úprave viazanej na štátne občianstvo maloletého, bez toho, aby posúdil aj ďalšie okolnosti rozhodujúce pre určenie právomoci. Už zo samotného návrhu a jeho príloh, vrátane uznesenia Okresného súdu Malacky č. k. 8P/85/2024-18 zo dňa 01.07.2024 a uznesenia Okresného súdu Malacky č. k. 8P/85/2024-19 zo dňa 01.07.2024, pritom vyplývalo, že ide o maloleté dieťa z Ukrajiny, nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky, o ktoré tu faktickú starostlivosť zabezpečuje navrhovateľka, keďže matka túto starostlivosť nezabezpečuje, dlhodobo sa nachádza v Českej republike, otec je na neznámom mieste a maloletý na území Slovenskej republiky navštevuje školu. Za týchto okolností sa súd prvej inštancie mal zaoberať aj tým, či nejde o prípad maloletého dieťaťa, pri ktorom nemožno otázku právomoci posudzovať len podľa štátneho občianstva, ale bolo namieste posúdiť aj osobitnú úpravu ochrany dieťaťa nachádzajúceho sa mimo svojho domovského štátu. Nemožno súčasne prehliadnúť, že v prípade maloletých detí z Ukrajiny nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky v dôsledku vojnového konfliktu môže prichádzať do úvahy aj osobitný režim ochrany založený na kritériu ich prítomnosti na území štátu, v ktorom sa nachádzajú v dôsledku nepokojov vo svojom domovskom štáte [čl. 6 Dohovoru o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa – oznámenie č. 344/2002 Z. z. v znení 305/2012 Z. z.]. Ak sa súd prvej inštancie touto možnosťou vôbec nezaoberal a v odôvodnení nevyložil, aký význam majú z hľadiska právomoci dôvod pobytu maloletého na území Slovenskej republiky a jeho postavenie vyplývajúce z okolností odchodu z domovského štátu, jeho záver o nedostatku právomoci nemožno považovať za úplný.

14. Odvolací súd zároveň považuje za významné, že súd prvej inštancie si pred prijatím záveru o nedostatku právomoci dostatočne neujasn timer samotný predmet konania podľa obsahu návrhu navrhovateľky, z ktorého zatiaľ vyplýva, že navrhovateľka sa nedomáhala len zverenia maloletého dieťaťa do svojej náhradnej osobnej starostlivosti, ale zároveň navrhuje aj úpravu svojho právneho postavenia vo vzťahu k maloletému v rozsahu jeho zastupovania a zabezpečovania záležitostí súvisiacich s jeho starostlivosťou. Obsah návrhu preto nevyklučuje, že v prejednávanej veci ide popri návrhu o zverenie maloletého do náhradnej osobnej starostlivosti (návrh na rozhodnutie vo veci v návrhu navrhovateľky označený pod číslom 1.), aj o prvky smerujúce k úprave zastupovania maloletého, prípadne aj o súvisiace otázky opatrovníckeho charakteru (návrh na rozhodnutie vo veci v návrhu

navrhovateľky označený pod číslom 2.). Za tejto situácie nebolo možné bez predchádzajúceho presného výkladu obsahu návrhu bez ďalšieho uzavrieť, že ide výlučne o vec poručníctva alebo opatrovníctva v zmysle Čl. 32 a Čl. 34 uvedenej dvojstrannej zmluvy. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo najskôr ustáliť, čoho sa navrhovateľka podľa obsahu svojho podania v skutočnosti domáha, či ide o jeden predmet konania alebo o súbeh viacerých vzájomne súvisiacich otázok týkajúcich sa starostlivosti a zastupovania maloletého, a až následne na takto ustálený predmet konania aplikovať príslušné normy upravujúce právomoc. Keďže súd prvej inštancie tento krok nevykonal a vec bez ďalšieho podriadiť len režimu poručníctva alebo opatrovníctva, jeho právny záver nie je založený na dostatočne ustálenom predmete konania.

15. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že nesprávnosť právneho posúdenia sa prejavila aj v tom, že súd prvej inštancie bez bližšieho odôvodnenia subsumoval rozhodovanie o návrhu navrhovateľky pod „ustanovenie alebo zrušenie poručníctva a opatrovníctva“ podľa čl. 32 ods. 1 uvedenej zmluvy a následne aj pod „otázky osobného stavu“ podľa čl. 34 ods. 2 tejto zmluvy. Tento záver síce vyslovil kategoricky, avšak bez náležitého vysvetlenia, prečo má nevyhnutne povahu otázky osobného stavu aj v pomeroch predmetnej veci. V danom prípade bez ďalšieho nevyplýva, že predmetom konania je otázka osobného stavu dieťaťa, ale usporiadanie výkonu viacerých práv a povinností k maloletému dieťaťu. Rozhodnutie o zverení dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti, prípadne o poručníctve/opatrovníctve totiž nemení osobný stav dieťaťa, ale upravuje, kto a v akom rozsahu bude starostlivosť o dieťa fakticky vykonávať. O to viac bol súd prvej inštancie povinný tento svoj záver riadne odôvodniť, čo sa však nestalo. Týmto záverom však odvolací súd nevyklučuje, že po doplnení potrebných úvah môže súd prvej inštancie dospieť aj k rovnakému právnemu záveru; ten však musí byť výsledkom presnej právnej kvalifikácie predmetu konania, porovnania relevantných medzinárodnoprávných prameňov a vysvetlenia, prečo práve ten-ktorý režim právomoci dopadá na konkrétnu vec. Takáto úvaha v napadnutom uznesení chýba.

16. Rovnako neobstojí ani nadväzujúci záver súdu prvej inštancie, že ak nedošlo k prenosu výkonu poručníctva alebo opatrovníctva podľa Čl. 34 ods. 1 dvojstrannej zmluvy, slovenské orgány nemajú právomoc konať. Aj tento záver totiž vychádza z nepreskúmaného predpokladu, že jediným možným základom právomoci v danej veci by mohol byť len prenos výkonu poručníctva alebo opatrovníctva zo strany ukrajinského orgánu. Pokiaľ však prichádzajú do úvahy aj iné medzinárodnoprávne základy právomoci, nebolo možné absenciu takéhoto prenosu bez ďalšieho stotožniť s absenciou právomoci slovenského súdu.

17. Za nepostačujúce považuje odvolací súd aj vysporiadanie sa so skutkovými tvrdeniami, ktoré navrhovateľka uviedla v návrhu na začatie konania. Hoci samotné tvrdenia, že maloletý má obvyklý pobyt v Slovenskej republike, starostlivosť o neho sa vykonáva v Slovenskej republike, navštevuje tu základnú školu a vo vzťahu k nemu už boli vydané rozhodnutia súdom Slovenskej republiky, ešte sama osebe automaticky nerieši otázku právomoci, ide o právne významné tvrdenia. Súd prvej inštancie sa nimi mal zaoberať už pri skúmaní procesných podmienok, prípadne mal v odôvodnení vysvetliť, prečo na ne z hľadiska právomoci neprihliadol. Napadnuté uznesenie takúto úvahu neobsahuje. Uvedené platí o to viac, že podľa samotných tvrdení v návrhu navrhovateľky už vo vzťahu k obom – navrhovateľke, aj maloletému dieťaťu slovenský súd rozhodol. Inak povedané, súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, aký právny význam má existencia predchádzajúceho rozhodnutia vydaného súdom Slovenskej republiky pre ďalšie posudzovanie pomerov dieťaťa a právomoci súdu vo veci samej. Ani v tomto smere preto nemožno považovať právne posúdenie za úplné.

18. Odvolací súd preto uzatvára, že súd prvej inštancie rozhodol predčasne. Otázku medzinárodnej právomoci totiž neposúdil v celom rozhodnom právnom rámci, nevysporiadal sa s osobitosťami postavenia maloletého dieťaťa, bez dostatočného odôvodnenia stotožnil predmet konania s ustanovením poručníctva alebo opatrovníctva a bez ďalšieho uzavrel, že rozhodovanie v danej veci nepochybne patrí medzi otázky osobného stavu. V dôsledku toho je jeho právny záver o nedostatku právomoci nesprávny.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie v napadnutom výroku o zastavení konania, ako aj v závislom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku zrušil a podľa § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne preskúmať otázku právomoci v celom relevantnom rámci. Predovšetkým bude musieť podľa obsahu návrhu navrhovateľky presne ustáliť predmet konania, teda vyhodnotiť, či návrh smeruje k zvereniu maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti, resp. aj k úprave jeho zastupovania, prípadne sa týka viacerých vzájomne súvisiacich otázok jeho ochrany. Následne si ustáli všetky právne významné okolnosti rozhodné pre posúdenie právomoci, najmä okolnosti pobytu maloletého dieťaťa na území Slovenskej republiky, dôvod jeho prítomnosti na tomto území, povahu a obsah doterajších rozhodnutí vydaných vo vzťahu k maloletému, rozsah a miesto faktického výkonu starostlivosti, ako aj povahu právneho postavenia navrhovateľky vo vzťahu k maloletému dieťaťu. Až na podklade takto ustáleného predmetu konania a zistených rozhodujúcich okolností bude možné posúdiť, ktorý medzinárodnoprávny režim právomoci na vec dopadá, a to nielen z pohľadu dvojstrannej zmluvy vyhlásenej pod č. 95/1983 Zb., ale aj z pohľadu osobitnej úpravy ochranných opatrení vo vzťahu k maloletým deťom z Ukrajiny nachádzajúcim sa na území Slovenskej republiky v dôsledku vojnového konfliktu v domovskom štáte vyplývajúcej z Dohovoru o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa z roku 1996, osobitne jeho článku 6. Len po takomto úplnom právnom posúdení bude možné prijať presvedčivý záver, či právomoc slovenského súdu daná je alebo nie je. Ak súd prvej inštancie aj po doplnení a vyhodnení uvedených okolností dospeje opätovne k záveru, že právomoc slovenského súdu daná nie je, bude nevyhnutné tento záver vyjadriť v novom rozhodnutí presne, ucelene a s jasným vysvetlením, prečo na vec nedopadá iný právny základ právomoci. Ak naopak dospeje k záveru, že právomoc daná je, bude pokračovať v konaní vo veci samej a o návrhu rozhodne. Nové rozhodnutie bude povinný odôvodniť tak, aby z neho bolo zrejmé, z akých skutkových zistení vychádzal, ktoré právne normy považoval za rozhodné, aký je ich vzájomný vzťah a akým spôsobom dospel k výslednému záveru o právomoci. Len tak bude výsledné rozhodnutie ucelené a preskúmateľné.

21. Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za vhodné upozorniť súd prvej inštancie, že v spisovom materiáli sa pri označení matky a maloletého dieťaťa objavujú rozdielne verzie ich identifikačných údajov (v rodnom liste maloletého je uvedené meno G., matka je v dokumentoch založených v spise identifikovaná rôznymi priezviskami). V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie tieto identifikačné údaje spoľahlivo overiť a v procesných úkonoch aj v prípadnom ďalšom rozhodnutí ich uvádzať jednotne a presne, aby nevznikali pochybnosti o totožnosti osôb, ktorých sa konanie týka.

22. Vzhľadom na to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, nerozhodol samostatne o náhrade trov konania. Podľa § 58 Civilného mimosporového poriadku o nároku na náhradu trov konania a o ich výške rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Keďže vec bude po zrušení napadnutého rozhodnutia predmetom ďalšieho konania, o náhrade trov prvoinstančného aj odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa výsledku ďalšieho konania v novom rozhodnutí vo veci samej, prípadne v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podľa § 421 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 Civilného sporového poriadku).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 Civilného sporového poriadku). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 421 Civilného sporového poriadku možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 Civilného sporového poriadku).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 Civilného sporového poriadku).